

« 04 » ~~жовтня~~ ~~2024~~ ~~року~~ 2025 року

Завідувач кафедри кримінального процесу, д. ю. н., професор Торбас О.О;
професор кафедри кримінального процесу, д.ю.н., професор Аленін Ю.П;
професор кафедри кримінального процесу, д.ю.н., професор Дрьомін В.М.;
професор кафедри кримінального процесу, д.ю.н., доцент Ракіпова І.В.;
доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Стоянов М.М.;
доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Волошина В.К.;
доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Пожар В.Г.; -
науковий керівник;
доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Гуртієва Л.М.;
доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Мурзановська А.В.;
доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Смирнов М.І.
доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Федчун Н.О.;
доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Підгородинська
А.В.;
доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Цитряк В.Я.;
доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Степаненко А.С.;

доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Завтур В.А.

З присутніх науково-педагогічних працівників кафедри 4 доктори юридичних наук та 11 співробітників кафедр (доценти кафедри кримінального процесу і кандидати юридичних наук) – фахівців за профілем поданої на розгляд дисертації.

Порядок денний:

Обговорення дисертаційного дослідження Колесниченка Олександра Володимировича на тему: «Дотримання законності прокурором під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій», поданого на здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії за спеціальністю 081 «Право» щодо рекомендації до разового публічного захисту дисертації у спеціалізованій вченій раді.

Слухали:

Доповідь здобувача ступеня вищої освіти доктора філософії Колесниченка Олександра Володимировича на тему: «Дотримання законності прокурором під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій», поданої на здобуття вищої освіти доктора філософії за спеціальністю 081 «Право».

Доповідач обґрунтував актуальність обраної теми, визначив мету, завдання, методологію дисертаційного дослідження, охарактеризував його об'єкт та предмет, виклав науково-практичну значимість роботи, надав відомості щодо впровадження результатів дослідження.

Обґрунтовуючи вибір дисертаційного дослідження, здобувач зазначає, що негласні слідчі (розшукові) дії відносяться до тих процесуальних дій, які пов'язані чи з не найбільшим втручанням у права та свободи осіб під час досудового розслідування, що обумовлено їх конспіративним характером та неочевидністю правообмеження у момент здійснення.

Ці фактори суттєво актуалізують питання щодо подальшої ідентифікації правових засобів для забезпечення дотримання законності під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Одним із них традиційно виступає кримінальна процесуальна діяльність прокурора, як суб'єкта, на якого покладена функція нагляду за додержанням законів у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням.

Чинний КПК України наділив прокурора низкою повноважень у контексті здійснення негласних слідчих (розшукових) дій, зокрема, прийняттям рішення щодо проведення деяких із них, повноваженням залучати до проведення негласних слідчих (розшукових) дій інших осіб (ч.6 ст. 246 КПК України), вирішенням питань щодо використання їх

результатів у кримінальному процесуальному доказуванні, повноваженнями щодо дотримання прав осіб, чиї права та свободи були обмежені в ході проведенні таких заходів, а також покладає обов'язок щодо вжиття заходів щодо збереження отриманих під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій речей і документів, які він планує використовувати у кримінальному провадженні (ч.4 ст. 252 КПК України) тощо.

Поряд із цим, доктринальні дослідження останніх років та правозастосовна практика демонструють недосконалість чинного кримінального процесуального законодавства у цьому аспекті, а також неоднозначне тлумачення окремих норм КПК України, які стосуються повноважень прокурора щодо проведення НС(Р)Д. Це обумовлює актуальність наукового дослідження проблем дотримання прокурором законності при проведенні НС(Р)Д.

У кримінальній процесуальній доктрині до питань, пов'язаних із проведенням негласних слідчих (розшукових) дій звертались Л.І. Аркуша, О.П. Бабіков, М.В. Багрій, Р.І. Балита, М.І. Бортун, І.В. Гловюк, В.О. Гринюк, А.С. Гуменюк, Ю.В. Жовтан, А.В. Захарко, А.А. Коваль, В.А. Колесник, О.Б. Комарницька, О.Є. Кравченко, А.В. Лапкін, В.В. Луцик, А.В. Панова, А.Б. Паршутін, М.А. Погорецький, О.І. Полухович, Ю.П. Поляк, І.В. Рогатюк, О.Є. Русінов, О.М. Сало, Д.Б. Сергєєва, Ю.В. Слива, О.В. Соколов, С.Р. Тагієв, М.В. Тішин, М.І. Шевчук, В.О. Шеруди́ло, О.Г. Шило, А.В. Шило, В.М. Юрчишин, О.Г. Яновська.

Поряд із цим, у доктрині наразі бракує монографічних досліджень, присвячених дотриманню прокурором законності при проведенні НСРД, що враховували би актуальні тенденції та сучасний стан правозастосування. Це обумовило вибір теми дисертаційного дослідження.

Метою дисертаційного дослідження є вирішення наукового завдання, яке полягає у визначенні теоретико-прикладних основ дотримання прокурором законності при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій.

Для досягнення поставленої мети у дисертації вирішувались такі завдання:

- визначити зміст законності як категорії кримінального процесуального права;
- встановити повноваження прокурора щодо дотримання законності при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій;

- вирішити ключові проблеми щодо реалізації прокурором повноважень щодо прийняття рішень про проведення негласних слідчих (розшукових) дій;

- встановити шляхи вдосконалення кримінального процесуального законодавства у частині забезпечення прокурором законності під час фіксації ходу і результатів негласних слідчих (розшукових) дій;

- вирішити ключові проблеми щодо реалізації прокурором повноваження щодо залучення інших осіб до проведення негласних слідчих (розшукових) дій, а також використання імітаційних засобів;

- встановити повноваження прокурора щодо дотримання законності при забезпеченні прав осіб, чиї конституційні права були обмежені під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій та визначити шляхи вдосконалення законодавства у цьому аспекті;

- вирішити ключові проблеми щодо реалізації прокурором повноважень щодо використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному процесуальному доказуванні;

- сформулювати пропозиції щодо вдосконалення кримінального процесуального законодавства в частині дотримання прокурором законності при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій.

Об'єктом дослідження виступають правовідносини, виникають у зв'язку із дотриманням прокурором законності при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій.

Предметом дослідження є дотриманням прокурором законності при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій.

Методи дослідження. Методологічним підґрунтям дисертаційного дослідження виступає комплекс філософських, загальнонаукових та спеціально-наукових методів наукового пізнання. За допомогою діалектичного методу уточнено поняття та зміст законності як категорії кримінального процесуального права (підрозділ 1.1). Системний метод та метод системно-структурного аналізу використовувався при визначенні системи повноважень прокурора при проведенні НС(Р)Д (підрозділ 1.2), визначенні змісту окремих повноважень прокурора щодо дотримання законності при проведенні НС(Р)Д (розділи 2,3), а також удосконалення кримінального процесуального законодавства у частині використання результатів НС(Р)Д у кримінальному процесуальному доказуванні (підрозділ 3.2). За допомогою функціонального методу розкрито зміст та сутність кримінальної процесуальної діяльності прокурора при проведенні

НС(Р)Д (підрозділи 2.1, 2.2, 3.1-3.3). За допомогою герменевтичного методу було встановлено зміст окремих положень КПК України, що регламентують порядок проведення НС(Р)Д у кримінальному провадженні (підрозділи 2.1-2.3, 3.1, 3.2). Формально-юридичний метод використовувався при дослідженні положень Конституції України, міжнародно-правових актів, кримінального процесуального законодавства України, рішень Європейського суду з прав людини (розділи 1,2,3). За допомогою порівняльно-правового методу було проаналізовано та зіставлено положення кримінального процесуального законодавства України та окремих зарубіжних країн щодо змісту засади законності та окремих повноважень прокурора щодо проведення НС(Р)Д (підрозділи 1.2, 2.1, 2.2, 3.2, 3.3.). Логіко-нормативний метод використовувався при формулювання змін та доповнень до КПК України (підрозділи 2.1-2.3, 3.1, 3.2).

Теоретичну основу дисертаційного дослідження складають праці вітчизняних та зарубіжних учених в галузі кримінального, кримінального процесуального права, оперативно-розшукової діяльності тощо.

Нормативну основу дослідження становлять Конституція України, міжнародно-правові акти, Кримінальний процесуальний кодекс України, окремі закони України, підзаконні акти, акти законодавства окремих зарубіжних країн (Республіки Польща, Латвійської Республіки, Республіки Молдова, Естонської Республіки, Грузії, Азербайджанської Республіки).

Емпіричну базу дисертаційного дослідження становлять: рішення Європейського суду з прав людини, постанови Верховного Суду, судові рішення, розміщені у Єдиному державному реєстрі судових рішень.

Наукова новизна одержаних результатів полягає у тому, що дисертація є одним із перших комплексних досліджень теоретичних та практичних проблем дотримання прокурором законності при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій на основі положень КПК України 2012 року.

У межах проведеного наукового дослідження одержано такі результати, що мають наукову новизну:

вперше:

- запропоновано нормативно визначити обов'язок прокурора викласти у постанові про контроль за вчиненням злочину обставини, які дають достатні підстави вважати, що готується вчинення або вчиняється тяжкий чи особливо тяжкий злочин і які можуть бути перевірені шляхом проведення контролю за вчиненням злочину, а також перелік дій, які

заборонено вчиняти особам, які проводитимуть або будуть залучені до проведення контролю за вчиненням злочину;

- запропоновано виключити із КПК України частину 8 статті 271;

- запропоновано доповнити ч.3 ст. 263 КПК України нормою, відповідно до якої слідчий, прокурор у дорученні на проведення зняття інформації з електронних комунікаційних мереж мають право визначити етапність складання протоколу негласної слідчої (розшукової) дії залежно від обставин кримінального провадження;

- запропоновано доповнити ст. 275 КПК України нормою, відповідно до якої конфіденційне співробітництво припиняється з моменту спливу строку дії ухвали слідчого судді, постанови прокурора про проведення негласної слідчої (розшукової) дії;

- обґрунтовано необхідність доповнення ст. 256 КПК України нормою, яка передбачала б можливість використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні лише на підставі ухвали слідчого судді, яка постановляється за клопотанням прокурора у разі зміни кваліфікації діяння на нетяжкий злочин або проступок у випадку, якщо така негласна слідча розшукова дія проводилася за постановою прокурора або керівника органу досудового розслідування.

удосконалено:

- доктринальні підходи до класифікації повноважень прокурора щодо проведення негласних слідчих (розшукових) дій;

- наукові позиції щодо необхідності складання окремого протоколу щодо кожної негласної слідчої (розшукової) дії у випадку їх одночасного проведення;

- алгоритм оцінки істотності порушення вимог ч.3 ст. 252 КПК України щодо строку передачі прокурору протоколу НС(Р)Д, який має включати в себе наявність поважних та об'єктивних причин зволікання із вчиненням відповідних процесуальних дій та наявність ризику спотворення результатів НС(Р)Д у зв'язку із таким зволіканням;

- критерії встановлення факту відкритого фіксування контролю за вчиненням злочину, який має включати два елементи: 1) чи закінчилося проведення контролю за вчиненням злочину втручанням у протиправну діяльність; 2) чи усвідомлює особа, що відносно неї щойно було проведено НС(Р)Д;

- наукові позиції про те, що ознайомлення з матеріалами досудового розслідування не звільняє прокурора від обов'язку здійснити повідомлення

осіб, чиї конституційні права були обмежені у ході проведення негласних слідчих (розшукових) дій, крім випадків, коли вони були завершені відкритим фіксуванням;

- наукові позиції про те, що вимоги ст. 257 КПК України поширюються виключно на випадки виявлення у ході проведення НСРД ознак тяжкого або особливо тяжкого злочину.

набуло подальшого розвитку:

- розуміння змісту законності у кримінальному процесуальному праві як категорії, яка виступає одночасно і засадою кримінального провадження, і категорією, що визначає особливий режим здійснення кримінальної процесуальної діяльності та включає в себе такі компоненти як: 1) вимога всебічного, повного та неупередженого дослідження всіх обставин кримінального провадження; 2) вимога неухильного дотримання усіма учасниками, що здійснюють кримінальне провадження від імені держави вимог Конституції України, КПК України, міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вимог інших актів законодавства; 3) наявність належних гарантій від зловживань повноваженнями з боку учасників, що здійснюють кримінальне провадження; 4) обов'язковість застосування практики ЄСПЛ при здійсненні кримінального провадження; 5) дотримання правил тлумачення норм кримінального процесуального права;

- наукові уявлення про функціональну спрямованість діяльності прокурора у контексті проведення негласних слідчих (розшукових) дій як суб'єкта, що реалізує функції кримінального переслідування та нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням;

- позиція щодо необхідності закріплення у положеннях кримінального процесуального закону прямої заборони на використання у кримінальному провадженні відомостей, які зафіксовані на технічні носії інформації, що містять результати проведення НС(Р)Д, але не були оформлені як додатки до нього;

- висловлені у доктрині позиції щодо доцільності нормативного закріплення порядку відтермінування прийняття прокурором рішення про знищення матеріалів НС(Р)Д, які він не планує використовувати як докази до набрання судовим рішенням законної сили у частині поширення такого порядку на випадки, коли матеріали НС(Р)Д використовуються у іншому провадженні;

- доктринальні позиції щодо наявності у прокурора права залучати осіб до конфіденційного співробітництва;
- позиції, щодо необхідності поширення вимог ст. 257 КПК України на випадки об'єднання матеріалів кримінального провадження.

Після завершення доповіді Колесниченко О.В. відповідав, присутніми поставлені такі запитання:

Завідувач кафедри кримінального процесу, д.ю.н., професор Торбас О.О. запитав, чи не потягне за собою виключення із положень КПК України частини 8 статті 271 КПК України звуження процесуальних гарантій осіб, відносно яких проводився контроль за вчиненням злочину?

Колесниченко О.В. відповів, що правозастосовна практика демонструє, що контроль за вчиненням злочину доволі рідко проводиться як окрема процесуальна дія. Як правило, при його здійсненні має місце тактична операція, яка включає в себе безпосередньо проведення контролю за вчиненням злочину, аудіо- та відеоконтролю особи, зняття інформації з електронних комунікаційних мереж, а також подальше затримання особи. Комплекс цих дій безумовно включатиме в себе елемент обмеження прав та свобод. Натепер, законність здійснення цих дій забезпечується тим, що слідчий суддя дає дозвіл на вчинення тих процесуальних дій, які належать до його компетенції.

У свою чергу, положенням ч.8 ст. 271 КПК України бракує правової визначеності, що вносить певне непорозуміння у виборі належної правової процедури проведення контролю за вчиненням злочину.

Відтак, ми вважаємо, що їх виключення із положень КПК України лише сприятиме забезпечення законності і жодним чином не вплине на кримінальні процесуальні гарантії осіб, відносно яких проводиться контроль за вчиненням злочину.

Професор кафедри кримінального процесу, д.ю.н., професор Аленін Ю.П. запитав, в чому полягає практична цінність закріплення у нормах КПК України повноваження слідчого, прокурора у дорученні на проведення зняття інформації з електронних комунікаційних мереж визначати етапність складання протоколу негласної слідчої (розшукової) дії?

Колесниченко О.В. відповів, що положення статей 252 та 263 КПК України не містять спеціальних норм, які б визначали порядок складання

протоколу негласної слідчої (розшукової) дії у формі зняття інформації з електронних комунікаційних мереж. Натепер існує практика ККС ВС, відповідно до якої необхідність щоденного складання протоколів за результатами триваючої НС(Р)Д, зокрема, зняття інформації з електронних комунікаційних мереж, що здійснювалося впродовж кількох днів, не відповідають вимогам кримінального процесуального закону.

Однак, для визначення належного порядку складання такого протоколу важливе значення мають й інші аспекти. По-перше, це зміст доручення слідчого або прокурора щодо порядку фіксації відповідної процесуальної дії: якщо у ньому не визначено періодичності фіксування, правомірним є застосування загального порядку, передбаченого статтями 106 та 252 КПК України. Крім того, має значення й мета проведення відповідної негласної слідчої (розшукової) дії. Зокрема, якщо зняття інформації з електронних комунікаційних мереж здійснюється, наприклад, для встановлення місця перебування певної особи, то, згідно з пунктом 4.2 Інструкції, протокол повинен складатися безпосередньо після отримання відомостей, які можуть бути використані як докази. Саме тому, ми дійшли висновку, що це питання потребує більш детальної нормативної регламентації у КПК України.

Доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Стоянов М.М. запитав, чи є на думку автора істотним порушенням вимог кримінального процесуального закону порушення строку передачі прокурору протоколів НС(Р)Д та додатків до них, визначеного ч.3 ст. 252 КПК України?

Колесниченко О.В. відповів, що саме по собі порушення строку передачі протоколів НСРД та додатків до них, визначених ч.3 ст. 252 КПК України не є істотним порушенням вимог КПК України, яке могло б впливати на допустимість доказів, отриманих за результатами відповідних НС(Р)Д.

Однак, сенс аналізованого положення кримінального процесуального закону полягає у тому, аби прокурором було максимально оперативно вжито заходи для збереження цієї інформації, забезпечено недопустимість спотворення результатів НС(Р)Д, а також своєчасно прийнято подальші кримінальні процесуальні рішення з урахуванням отриманих даних. Саме, тому у контексті оцінки допустимості доказів, які були отримані внаслідок проведення НС(Р)Д у випадку порушення строку його складання та

передання прокурору, який передбачений ч.3 ст. 252 України судам слід враховувати не стільки вплив на дотримання права особи на захист, скільки наявних поважних та об'єктивних причин зволікання із вчиненням відповідних процесуальних дій та наявність ризику спотворення результатів НС(Р)Д у зв'язку із таким зволіканням.

Доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Підгородинська А.В. запитала, чому, на думку автора, неприпустимою є практика складання одного протоколу за результатами проведення НС(Р)Д, якщо вони проводилися одночасно?

Колесниченко О.В. відповів, що у судовій практиці сьогодні така практика не визнається порушенням кримінального процесуального законодавства.

Однак слід мати на увазі, що попри те, що одночасно проведені НС(Р)Д можуть бути спрямовані на фіксацію взаємопов'язаних подій, кожна з них має власну процесуальну мету та особливості. Тому відображення результатів однієї НС(Р)Д у протоколі іншої є недопустимим. Окрім того, відрізняється й порядок оформлення відповідних протоколів. Зокрема, під час контролю за вчиненням злочину, якщо він завершується відкритим фіксуванням, протокол необхідно складати у присутності особи, стосовно якої проводилася ця дія.

Саме тому є важливим складання окремого протоколу відносно кожної проведеної НС(Р)Д.

Доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Гуртієва Л.М. запитала, чому автор обмежується у своїй пропозиції впровадженням судового контролю використання результатів НСРД у разі перекваліфікації діяння на проступок або нетяжкий злочин випадками, коли відповідна НСРД проводилася за рішення прокурора?

Колесниченко О.В. відповів, що підхід, за якого докази, здобуті за результатами НС(Р)Д можуть бути використані у кримінальному провадженні у разі перекваліфікації діяння на нетяжке відкриває широкий простір для зловживань шляхом штучного завищення первинної кваліфікації.

Однак, відповідно до п.1 ч.3 ст. 246 КПК України слідчий суддя постановляє ухвалу про дозвіл на проведення негласної слідчої (розшукової) дії, якщо прокурор, слідчий доведе наявність достатніх

підстав вважати, що вчинене кримінальне правопорушення відповідної тяжкості.

Відтак, у разі, якщо дозвіл на проведення НС(Р)Д надавався слідчим суддею, презюмується, що дотримання вимоги щодо тяжкості кримінального правопорушення вже було предметом перевірки слідчим суддею. Цим пояснюється наша пропозиція впровадити судовий контроль у нормах ст. 256 КПК України виключно у контексті тих НСРД, які проводилися за рішенням прокурора або керівника органу досудового розслідування.

Доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Завтур В.А. запитав, чому на думку дисертанта існує необхідність отримання дозволу слідчого судді на використання результатів НС(Р)Д у порядку ст. 257 КПК України у разі об'єднання матеріалів кримінального провадження, а у випадку виділення – ні?

Колесниченко О.В. відповів, що у випадку виділення кримінального провадження в окреме, така необхідність відсутня, оскільки відповідний дозвіл вже фактично був отриманий у «материнському» кримінальному провадженні, що забезпечило законність використання таких матеріалів та дотримання усіх гарантій захисту прав людини.

Натомість, у випадку об'єднання матеріалів кримінального провадження, отримання дозволу слідчого судді на використання матеріалів НС(Р)Д є необхідним у будь-якому випадку, оскільки в такому кримінальному провадженні дозвіл не надавався і існує високий ризик штучного об'єднання з метою оминати судовий контроль у порядку ст. 257 КПК України.

Доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Мурзановська А.В. запитала, чи є, на думку автора, виправданим визначення у КПК України одним із елементів засади законності положення про те, що кримінальне процесуальне законодавство України застосовується з урахуванням практики Європейського суду з прав людини?

Колесниченко О.В. відповів, що таке положення є виправданим і такий підхід законодавця заслуговує на підтримку, водночас, кримінальне процесуальне законодавство вимагає більшої чіткості у питанні про те, хто

є суб'єктами застосування практики ЄСПЛ, а також форм такого використання.

На думку здобувача, невинуватданими є пропозиції деяких авторів щодо доцільності законодавчого закріплення необхідності посилення в ухвалі слідчого судді, суду на конкретне остаточне рішення Європейського суду з прав людини, в якому виявлено порушення прав і законних інтересів особи по аналогічним справам, винесеним проти України. Використання практики ЄСПЛ повинно мати індивідуалізований характер і бути релевантним у контексті кожного конкретного кримінального провадження.

Після відповідей на запитання виступив **науковий керівник** – доцент кафедри кримінального процесу, к.ю.н., доцент Пожар Вадим Георгійович.

Науковий керівник зазначив, що дисертанту вдалося повністю виконати поставлені завдання дослідження завдяки використанню сукупності загальнонаукових та спеціальних методів наукового пізнання, зокрема таких як: діалектичний, метод системно-структурного аналізу, функціональний метод, формально-юридичний метод, порівняльно-правовий метод, а також логіко-нормативний метод.

Дисертація має наукову новизну, оскільки є одним із перших в Україні комплексних монографічних досліджень, присвячених проблемам дотримання прокурором законності під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій.

Вагоме теоретичне та практичне значення має пропозиція автора нормативно визначити обов'язок прокурора викласти у постанові про контроль за вчиненням злочину обставини, які дають достатні підстави вважати, що готується вчинення або вчиняється тяжкий чи особливо тяжкий злочин і які можуть бути перевірені шляхом проведення контролю за вчиненням злочину, а також перелік дій, які заборонено вчиняти особам, які проводимуть або будуть залучені до проведення контролю за вчиненням злочину.

Слушною є й пропозиція дисертанта доповнити ст. 256 КПК України нормою, яка передбачала б можливість використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні лише на підставі ухвали слідчого судді, яка постановляється за клопотанням прокурора у разі

зміни кваліфікації діяння на нетяжкий злочин або проступок у випадку, якщо така негласна слідча розшукова дія проводилася за постановою прокурора або керівника органу досудового розслідування.

Теоретико-прикладне значення мають також висновки автора щодо: 1) критеріїв встановлення факту відкритого фіксування контролю за вчиненням злочину, який має включати два елементи: а) чи закінчилося проведення контролю за вчиненням злочину втручанням у протиправну діяльність; б) чи усвідомлює особа, що відносно неї щойно було проведено НС(Р)Д; 2) поширення вимог ст. 257 КПК України виключно на випадки виявлення у ході проведення НСРД ознак тяжкого або особливо тяжкого злочину; 3) необхідності закріплення у положеннях кримінального процесуального закону прямої заборони на використання у кримінальному провадженні відомостей, які зафіксовані на технічні носії інформації, що містять результати проведення НС(Р)Д, але не були оформлені як додатки до нього; 4) необхідності поширення вимог ст. 257 КПК України на випадки об'єднання матеріалів кримінального провадження тощо.

Дисертація містить й інші положення, що мають важливе теоретичне та прикладне значення та наукову новизну.

Основні положення дисертаційного дослідження відображені у дев'яти наукових публікаціях, у тому числі у чотирьох статтях, опублікованих у наукових фахових виданнях, перелік яких затверджено МОН України, а також чотирьох тезах доповідей на науково-практичних конференціях. Дисертація становить самостійне дослідження, викладені у дисертації висновки і пропозиції становлять особистий здобуток автора.

Результати дисертаційного дослідження О.В. Колесниченка можуть бути використані як для подальших наукових розвідок проблем дотримання законності прокурором під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, так і у правозастосовній діяльності для забезпечення єдності при застосуванні відповідних норм кримінального процесуального законодавства.

У процесі підготовки дисертації Колесниченко Олександр Володимирович плідно співпрацював з науковим керівником протягом усього терміну навчання в аспірантурі, результатом чого є написання дисертаційного дослідження. Здобувач виконав індивідуальний план наукової роботи та індивідуальний навчальний план у повному обсязі. Всі заплановані види робіт були виконані своєчасно.

Щодо загальної оцінки роботи Колесниченка Олександра Володимировича у процесі підготовки дисертації та виконання індивідуального плану наукової роботи та індивідуального навчального плану вона оцінюється на відмінно.

Викладене дозволяє зробити висновок про те, що дисертація Колесниченка Олександра Володимировича на тему: «Дотримання законності прокурором під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій» є самостійним науковим дослідженням, яке відповідає всім встановленим вимогам, може бути рекомендована до захисту на здобуття наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю за спеціальністю 081 Право, галузі знань 08 Право у разовій спеціалізованій вченій раді, а її автор заслуговує, на основі захисту, присвоєння наукового ступеня доктора філософії.

У обговоренні дисертаційного дослідження брали участь:

Доктор юридичних наук, професор Торбас О.О. відзначив високий рівень дослідження, його ґрунтовність, високий рівень володіння здобувачем матеріалом. Звернув увагу на високий науковий рівень роботи. Вказав на те, що робота Колесниченка Олександра Володимировича на тему: «Дотримання законності прокурором під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій», подана на здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії за спеціальністю 081 «Право» є завершеним та якісним дослідженням, що містить наукові положення та науково обґрунтовані результати у галузі науки кримінального процесу, та може бути рекомендована до разового публічного захисту у спеціалізованій вченій раді.

Доктор юридичних наук, професор Аленін Ю.П. відзначив високий рівень дослідження, його ґрунтовність, високий рівень володіння здобувачем матеріалом. Порадив також провести анкетування практичних працівників з питань, що були предметом дисертаційного дослідження. Вказав, що робота Колесниченка Олександра Володимировича на тему: «Дотримання законності прокурором під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій», подана на здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії за спеціальністю 081 «Право» є завершеним та якісним дослідженням, що містить наукові положення та науково обґрунтовані результати у галузі науки кримінального процесу, та може бути рекомендована до разового публічного захисту в спеціалізованій вченій раді.

Кандидат юридичних наук, доцент Волошина В.К. відзначила обґрунтованість та повноту викладених основних наукових положень та

доцільність використання розроблених практичних рекомендацій. Порадила систематизувати пропозиції щодо внесення змін та доповнень до КПК України, викладених у роботі за результатами дисертаційного дослідження в окремий додаток. Відмітила значну емпіричну базу і кількість публікацій дисертанта. Зазначила, що дисертаційне дослідження Колесниченка Олександра Володимировича на тему: «Дотримання законності прокурором під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій», подане на здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право», може бути рекомендоване до разового публічного захисту у спеціалізованій вченій раді.

Кандидат юридичних наук, доцент Завтур В.А. відзначив високий рівень дослідження, його ґрунтовність, високий рівень володіння здобувачем матеріалом. Відзначив ґрунтовний аналіз автором питання впровадження стандартів, сформульованих ЄСПЛ у національне законодавство в частині дотримання законності при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій. Підсумував, що робота Колесниченка Олександра Володимировича на тему: «Дотримання законності прокурором під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій», подана на здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право», може бути рекомендована до разового публічного захисту у спеціалізованій вченій раді.

Кандидат юридичних наук, доцент Гуртієва Л.М відзначила слухні та ґрунтовні результати дисертаційного дослідження, їх важливість для науки кримінального процесу та правозастосовної практики, високий рівень володіння здобувачем матеріалом. Відзначила, що робота Колесниченка Олександра Володимировича на тему: «Дотримання законності прокурором під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій», подана на здобуття ступеня вищої освіти доктора філософії за спеціальністю 081 «Право» є завершеним та якісним дослідженням, що містить наукові положення та науково обґрунтовані результати у галузі науки кримінального процесу, та може бути рекомендована до разового публічного захисту у спеціалізованій вченій раді.

Кандидат юридичних наук, доцент Смирнов М.І. констатував доцільність та слухність пропозицій та рекомендацій, відзначених у дисертаційному дослідженні. Зазначив, що дисертація Колесниченка Олександра Володимировича на тему: «Дотримання законності прокурором під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій», подана на здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право», може бути рекомендована до разового публічного захисту у спеціалізованій вченій раді.

На основі результатів обговорення присутніх на засіданні вирішили запропонувати наступний

ВИСНОВОК

про наукову новизну, теоретичне та практичне значення дисертації Колесниченка Олександра Володимировича на тему: «Дотримання законності прокурором під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій», поданої на здобуття ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право»

Обґрунтування вибору теми дослідження. Негласні слідчі (розшукові) дії відносяться до тих процесуальних дій, які пов'язані чи з не найбільшим втручанням у права та свободи осіб під час досудового розслідування, що обумовлено їх конспіративним характером та неочевидністю правообмеження у момент здійснення.

Ці фактори суттєво актуалізують питання щодо подальшої ідентифікації правових засобів для забезпечення дотримання законності під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Одним із них традиційно виступає кримінальна процесуальна діяльність прокурора, як суб'єкта, на якого покладена функція нагляду за додержанням законів у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням.

Чинний КПК України наділив прокурора низкою повноважень у контексті здійснення негласних слідчих (розшукових) дій, зокрема, прийняттям рішення щодо проведення деяких із них, повноваженням залучати до проведення негласних слідчих (розшукових) дій інших осіб (ч.6 ст. 246 КПК України), вирішенням питань щодо використання їх результатів у кримінальному процесуальному доказуванні, повноваженнями щодо дотримання прав осіб, чий права та свободи були обмежені в ході проведенні таких заходів, а також покладає обов'язок щодо вжиття заходів щодо збереження отриманих під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій речей і документів, які він планує використовувати у кримінальному провадженні (ч.4 ст. 252 КПК України) тощо.

Поряд із цим, доктринальні дослідження останніх років та правозастосовна практика демонструють недосконалість чинного кримінального процесуального законодавства у цьому аспекті, а також неоднозначне тлумачення окремих норм КПК України, які стосуються повноважень прокурора щодо проведення НС(Р)Д. Це обумовлює актуальність наукового дослідження проблем дотримання прокурором законності при проведенні НС(Р)Д.

У кримінальній процесуальній доктрині до питань, пов'язаних із проведенням негласних слідчих (розшукових) дій звертались Л.І. Аркуша, О.П. Бабіков, М.В. Багрій, Р.І. Балита, М.І. Бортун, І.В. Гловюк, В.О. Гринюк, А.С. Гуменюк, Ю.В. Жовтан, А.В. Захарко, А.А. Коваль, В.А. Колесник, О.Б. Комарницька, О.Є. Кравченко, А.В. Лапкін, В.В. Луцик,

А.В. Панова, А.Б. Паршутін, М.А. Погорецький, О.І. Полюхович, Ю.П. Поляк, І.В. Рогатюк, О.Є. Русінов, О.М. Сало, Д.Б. Сергєєва, Ю.В. Слива, О.В. Соколов, С.Р. Тагієв, М.В. Тішин, М.І. Шевчук, В.О. Шерудило, О.Г. Шило, А.В. Шило, В.М. Юрчишин, О.Г. Яновська.

Поряд із цим, у доктрині наразі бракує монографічних досліджень, присвячених дотриманню прокурором законності при проведенні НС(Р)Д, що враховували би актуальні тенденції та сучасний стан правозастосування. Це обумовило вибір теми дисертаційного дослідження.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами, грантами. Дисертаційне дослідження виконано в межах плану науково-дослідної роботи кафедри кримінального процесу «Реформування кримінального процесуального, кримінально-виконавчого права та оперативно-розшукової діяльності в умовах євроінтеграції та протидії злочинності в епоху цифрового суспільства» у межах виконання теми науково-дослідної роботи Національного університету «Одеська юридична академія» «Правове та соціальне життя України у людиноцентристському вимірі в цифрову еру» на 2021–2025 роки.

Мета і завдання дослідження. Метою дисертаційного дослідження є вирішення наукового завдання, яке полягає у визначенні теоретико-прикладних основ дотримання прокурором законності при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій.

Для досягнення поставленої мети у дисертації вирішувались такі завдання:

- визначити зміст законності як категорії кримінального процесуального права;
- встановити повноваження прокурора щодо дотримання законності при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій;
- вирішити ключові проблеми щодо реалізації прокурором повноважень щодо прийняття рішень про проведення негласних слідчих (розшукових) дій;
- встановити шляхи вдосконалення кримінального процесуального законодавства у частині забезпечення прокурором законності під час фіксації ходу і результатів негласних слідчих (розшукових) дій;
- вирішити ключові проблеми щодо реалізації прокурором повноваження щодо залучення інших осіб до проведення негласних слідчих (розшукових) дій, а також використання імітаційних засобів;
- встановити повноваження прокурора щодо дотримання законності при забезпеченні прав осіб, чиї конституційні права були обмежені під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій та визначити шляхи вдосконалення законодавства у цьому аспекті;
- вирішити ключові проблеми щодо реалізації прокурором повноважень щодо використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному процесуальному доказуванні;

- сформулювати пропозиції щодо вдосконалення кримінального процесуального законодавства в частині дотримання прокурором законності при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій.

Об'єктом дослідження виступають правовідносини, що виникають у зв'язку із дотриманням прокурором законності при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій.

Предметом дослідження є дотриманням прокурором законності при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій.

Методи дослідження. Методологічним підґрунтям дисертаційного дослідження виступає комплекс філософських, загальнонаукових та спеціально-наукових методів наукового пізнання. За допомогою діалектичного методу уточнено поняття та зміст законності як категорії кримінального процесуального права (підрозділ 1.1). Системний метод та метод системно-структурного аналізу використовувалися при визначенні системи повноважень прокурора при проведенні НС(Р)Д (підрозділ 1.2), визначенні змісту окремих повноважень прокурора щодо дотримання законності при проведенні НС(Р)Д (розділи 2,3), а також удосконалення кримінального процесуального законодавства у частині використання результатів НС(Р)Д у кримінальному процесуальному доказуванні (підрозділ 3.2). За допомогою функціонального методу розкрито зміст та сутність кримінальної процесуальної діяльності прокурора при проведенні НС(Р)Д (підрозділи 2.1, 2.2, 3.1-3.3). За допомогою герменевтичного методу було встановлено зміст окремих положень КПК України, що регламентують порядок проведення НС(Р)Д у кримінальному провадженні (підрозділи 2.1-2.3, 3.1, 3.2). Формально-юридичний метод використовувалися при дослідженні положень Конституції України, міжнародно-правових актів, кримінального процесуального законодавства України, рішень Європейського суду з прав людини (розділи 1,2,3). За допомогою порівняльно-правового методу було проаналізовано та зіставлено положення кримінального процесуального законодавства України та окремих зарубіжних країн щодо змісту засади законності та окремих повноважень прокурора щодо проведення НС(Р)Д (підрозділи 1.2, 2.1, 2.2, 3.2, 3.3.). Логіко-нормативний метод використовувалися при формулювання змін та доповнень до КПК України (підрозділи 2.1-2.3, 3.1, 3.2).

Теоретичну основу дисертаційного дослідження складають праці вітчизняних та зарубіжних учених в галузі кримінального, кримінального процесуального права, оперативно-розшукової діяльності тощо.

Нормативну основу дослідження становлять Конституція України, міжнародно-правові акти, Кримінальний процесуальний кодекс України, окремі закони України, підзаконні акти, акти законодавства окремих зарубіжних країн (Республіки Польща, Латвійської Республіки, Республіки Молдова, Естонської Республіки, Грузії, Азербайджанської Республіки).

Емпіричну базу дисертаційного дослідження становлять: рішення Європейського суду з прав людини, постанови Верховного Суду, судові рішення, розміщені у Єдиному державному реєстрі судових рішень.

Наукова новизна одержаних результатів полягає у тому, що дисертація є одним із перших комплексних досліджень теоретичних та практичних проблем дотримання прокурором законності при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій на основі положень КПК України 2012 року.

У межах проведеного наукового дослідження одержано такі результати, що мають наукову новизну:

вперше:

- запропоновано нормативно визначити обов'язок прокурора викласти у постанові про контроль за вчиненням злочину обставини, які дають достатні підстави вважати, що готується вчинення або вчиняється тяжкий чи особливо тяжкий злочин і які можуть бути перевірені шляхом проведення контролю за вчиненням злочину, а також перелік дій, які заборонено вчиняти особам, які проводитимуть або будуть залучені до проведення контролю за вчиненням злочину;

- запропоновано виключити із КПК України частину 8 статті 271;

- запропоновано доповнити ч.3 ст. 263 КПК України нормою, відповідно до якої слідчий, прокурор у дорученні на проведення зняття інформації з електронних комунікаційних мереж мають право визначити етапність складання протоколу негласної слідчої (розшукової) дії залежно від обставин кримінального провадження;

- запропоновано доповнити ст. 275 КПК України нормою, відповідно до якої конфіденційне співробітництво припиняється з моменту спливу строку дії ухвали слідчого судді, постанови прокурора про проведення негласної слідчої (розшукової) дії;

- обґрунтовано необхідність доповнення ст. 256 КПК України нормою, яка передбачала б можливість використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні лише на підставі ухвали слідчого судді, яка постановляється за клопотанням прокурора у разі зміни кваліфікації діяння на нетяжкий злочин або проступок у випадку, якщо така негласна слідча розшукова дія проводилася за постановою прокурора або керівника органу досудового розслідування.

удосконалено:

- доктринальні підходи до класифікації повноважень прокурора щодо проведення негласних слідчих (розшукових) дій;

- наукові позиції щодо необхідності складання окремого протоколу щодо кожної негласної слідчої (розшукової) дії у випадку їх одночасного проведення;

- алгоритм оцінки істотності порушення вимог ч.3 ст. 252 КПК України щодо строку передачі прокурору протоколу НС(Р)Д, який має

включати в себе наявність поважних та об'єктивних причин зволікання із вчиненням відповідних процесуальних дій та наявність ризику спотворення результатів НС(Р)Д у зв'язку із таким зволіканням;

- критерії встановлення факту відкритого фіксування контролю за вчиненням злочину, який має включати два елементи: 1) чи закінчилося проведення контролю за вчиненням злочину втручанням у протиправну діяльність; 2) чи усвідомлює особа, що відносно неї щойно було проведено НС(Р)Д;

- наукові позиції про те, що ознайомлення з матеріалами досудового розслідування не звільняє прокурора від обов'язку здійснити повідомлення осіб, чий конституційні права були обмежені у ході проведення негласних слідчих (розшукових) дій, крім випадків, коли вони були завершені відкритим фіксуванням;

- наукові позиції про те, що вимоги ст. 257 КПК України поширюються виключно на випадки виявлення у ході проведення НСРД ознак тяжкого або особливо тяжкого злочину.

набуло подальшого розвитку:

- розуміння змісту законності у кримінальному процесуальному праві як категорії, яка виступає одночасно і засадою кримінального провадження, і категорією, що визначає особливий режим здійснення кримінальної процесуальної діяльності та включає в себе такі компоненти як: 1) вимога всебічного, повного та неупередженого дослідження всіх обставин кримінального провадження; 2) вимога неухильного дотримання усіма учасниками, що здійснюють кримінальне провадження від імені держави вимог Конституції України, КПК України, міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вимог інших актів законодавства; 3) наявність належних гарантій від зловживань повноваженнями з боку учасників, що здійснюють кримінальне провадження; 4) обов'язковість застосування практики ЄСПЛ при здійсненні кримінального провадження; 5) дотримання правил тлумачення норм кримінального процесуального права;

- наукові уявлення про функціональну спрямованість діяльності прокурора у контексті проведення негласних слідчих (розшукових) дій як суб'єкта, що реалізує функції кримінального переслідування та нагляду за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням;

- позиція щодо необхідності закріплення у положеннях кримінального процесуального закону прямої заборони на використання у кримінальному провадженні відомостей, які зафіксовані на технічні носії інформації, що містять результати проведення НС(Р)Д, але не були оформлені як додатки до нього;

- висловлені у доктрині позиції щодо доцільності нормативного закріплення порядку відтермінування прийняття прокурором рішення про

знищення матеріалів НС(Р)Д, які він не планує використовувати як докази до набрання судовим рішенням законної сили (у частині поширення такого порядку на випадки, коли матеріали НС(Р)Д використовуються у іншому провадженні);

- доктринальні позиції щодо наявності у прокурора права залучати осіб до конфіденційного співробітництва;

- позиції, щодо необхідності поширення вимог ст. 257 КПК України на випадки об'єднання матеріалів кримінального провадження.

Практичне значення одержаних результатів полягає у тому, що сформульовані у дисертації висновки та пропозиції можуть бути використані у:

- науково-дослідній роботі - для розвитку подальших наукових досліджень проблематики дотримання прокурором законності при проведенні НС(Р)Д;

- правотворчій діяльності - для удосконалення нормативної регламентації проведення НС(Р)Д;

- правозастосовній діяльності - для забезпечення єдності застосування норм кримінального процесуального та суміжного законодавства, що регламентує порядок проведення НС(Р)Д

- навчальному процесі - при викладанні навчальних дисциплін «Кримінальний процес», «Сучасні проблеми кримінально-процесуального права», «Оперативно-розшукові заходи та негласні слідчі (розшукові) дії», «Психолофізіологічна діагностика та негласні методи розслідування», «Забезпечення законності проведення оперативно-розшукових заходів та слідчих (розшукових) дій» (Акт впровадження Національного університету Одеська юридична академія від 28 жовтня 2025 року).

Особистий внесок здобувача. Дисертація становить самостійне дослідження, викладені у дисертації висновки і пропозиції становлять особистий здобуток автора.

Апробація результатів дослідження. Положення та висновки дисертаційного дослідження обговорювались під час засідання кафедри кримінального процесу Національного університету «Одеська юридична академія». Основні результати наукового дослідження були висвітлені у доповідях на наукових, науково-практичних конференціях, зокрема на: Міжнародній науково-практичній конференції «Пріоритетні напрями розвитку правової системи України» (м. Львів, 28-29 січня 2022 р.), Міжнародній науково-практичній конференції «Юридичні науки: проблеми та перспективи» (м. Запоріжжя, 24-25 лютого 2023 р.), Міжнародній науково-практичній конференції «Європейські орієнтири розвитку України: нові виміри у воєнний час» (м. Одеса, 16 травня 2025 р.), IX Міжнародній науково-практичній конференції «Міжнародна та національна безпека: теоретичні і прикладні аспекти» (м. Дніпро, 21 березня 2025 р.).

Публікації. Основні положення дисертаційного дослідження відображені у дев'яти наукових публікаціях, у тому числі у п'ятих статтях, опублікованих у наукових фахових виданнях, перелік яких затверджено МОН України, а також чотирьох тезах доповідей на науково-практичних конференціях.

Список публікацій здобувача за темою дисертації та відомості про апробацію матеріалів дисертації:

Список публікацій здобувача, в яких опубліковано основні наукові результати дисертації

1. Колесниченко О.В. До окремих питань щодо недопустимості доказів отриманих за результатами проведення негласних слідчих (розшукових) дій. *Право і державне управління*. 2024. № 1. С. 335-342. URL: http://pdu-journal.kpu.zp.ua/archive/1_2024/49.pdf

2. Колесниченко О.В. Повноваження прокурора щодо дотримання законності при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій: питання правової природи. *Право і державне управління*. 2024. № 2. С. 561-565. URL: http://pdu-journal.kpu.zp.ua/archive/2_2024/79.pdf

3. Колесниченко О.В. Окремі питання дотримання законності при використанні матеріалів негласних слідчих (розшукових) дій у іншому кримінальному провадженні. *Право і суспільство*. 2024. № 4. С. 796-801. URL: http://pravoisuspilstvo.org.ua/archive/2024/4_2024/115.pdf

4. Колесниченко О.В. Деякі питання дотримання прокурором законності при забезпеченні прав осіб, чиї конституційні права були обмежені при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій. *Право і суспільство*. 2025. № 1. С. 948-952. URL: http://pravoisuspilstvo.org.ua/archive/2025/1_2025/140.pdf

5. Колесниченко О.В. Дотримання законності при здійсненні фіксації ходу і результатів негласних слідчих (розшукових) дій. *Юридичний науковий електронний науковий журнал*. 2024. № 9. С. 533-535. URL: http://lsej.org.ua/9_2024/131.pdf

Список публікацій здобувача, що засвідчують апробацію матеріалів дисертації та додатково відображають її наукові результати

1. Колесниченко О.В. Деякі питання відкриття прокурором процесуальних документів, що стали підставою проведення негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні. *Європейські орієнтири розвитку України: нові виміри у воєнний час : у 2 т. : матеріали Міжнар.наук.-практ. конф. (Одеса, 16 травня 2025 р.) / за заг. ред. С. В. Ківалова. Одеса : Фенікс, 2025. Т. 1.. С. 617-619.*

2. Колесниченко О.В. Про необхідність забезпечення законності під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій. *Юридичні науки: проблеми та перспективи* : матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Запоріжжя, 24–25 лютого 2023 р. Львів – Торунь : Liha-Pres, 2023. С. 426-428.

3. Колесниченко О.В. До питання ролі прокурора у забезпеченні законності на стадії досудового розслідування. *Пріоритетні напрями розвитку правової системи України*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Львів, 28–29 січня 2022 р. – Львів: Західноукраїнська організація «Центр правничих ініціатив», 2022. С. 21-24.

4. Колесниченко О.В. Постанова прокурора про проведення контролю за вчиненням злочину: окремі питання щодо змісту у контексті практики ККС ВС. *Міжнародна та національна безпека: теоретичні і прикладні аспекти* : матеріали IX Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Дніпро, 21 бер. 2025 р.); у 2-х ч. Дніпро : Дніпров. держ. ун-т внутр. справ, 2025. Ч. I. С. 750-751.

Характеристика особистості здобувача. У 2008 році закінчив з відзнакою Одеську національну юридичну академію за спеціальністю "Правознавство". З 2006 року по 2020 рік працював в органах прокуратури, з 2020 займається адвокатською діяльністю. У 2022 році вступив до аспірантури Національного університету «Одеська юридична академія».

Особистий внесок здобувача. Викладені в дисертації положення, які виносяться на захист, розроблені автором особисто.

Оцінка мови та стилю дисертації. Дисертація написана сучасною науковою мовою, стиль викладання відповідає прийнятному у науковій літературі й забезпечує легкість та доступність сприйняття наукових положень, висновків і рекомендацій дисертаційного дослідження.

Дисертація відповідає вимогам Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12.01.2022 р. № 44 (зі змінами від 03.05.2024, № 507).

Загальний висновок. Враховуючи викладене вважаємо, що за актуальністю, ступенем новизни, обґрунтованістю, науковою та практичною цінністю здобутих результатів дисертація Колесниченка Олександра Володимировича на тему: «Дотримання законності прокурором під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій», відповідає спеціальності 081 «Право», вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах), затвердженого постановою Кабінету Міністрів

України від 23 березня 2016 р. № 261 (зі змінами від 03.05.2024, № 507), Вимогам до оформлення дисертації, затвердженими наказом Міністерства освіти і науки України від 12 січня 2017 р. № 40 (зі змінами від 31.05.2019, № 759) та Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12.01.2022 р. № 44 (зі змінами від 03.05.2024, № 507) та **рекомендується до захисту на здобуття ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».**

У результаті відкритого голосування учасники засідання фахового семінару в кількості 14 осіб подали голоси «за». Ніхто із учасників фахового семінару не проголосував «проти» рекомендації дисертаційної роботи Колесниченка Олександра Володимировича до захисту в разовій спеціалізованій вченій раді. Науковий керівник Пожар В.Г. участі в голосуванні не брав.

УХВАЛИЛИ:

1. Затвердити висновок про дисертацію Колесниченка Олександра Володимировича на тему: «Дотримання законності прокурором під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій», представленій на здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право».
2. Констатувати, що за актуальністю, ступенем новизни, обґрунтованістю, науковою та практичною цінністю здобутих результатів дисертація Колесниченка Олександра Володимировича відповідає спеціальності 081 «Право» та вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах), затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 р. № 261 (зі змінами від 03.05.2024, № 507), Вимогам до оформлення дисертації, затвердженими наказом Міністерства освіти і науки України від 12 січня 2017 р. № 40 (зі змінами від 31.05.2019, № 759) та Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12.01.2022 р. № 44 (зі змінами від 03.05.2024, № 507).
3. Рекомендувати дисертацію Колесниченка Олександра Володимировича на тему: «Дотримання законності прокурором під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій», до захисту на здобуття

ступеня доктора філософії у разовій спеціалізованій вченій раді за спеціальністю 081 «Право».

4. Запропонувати Вченій раді склад наступний разової спеціалізованої вченої ради для проведення публічного захисту:

Голова: завідувач кафедри криміналістики, судових експертиз та поліграфології Національного університету «Одеська юридична академія», д.ю.н., професор Аркуша Лариса Ігорівна.

Опонент: завідувач кафедри криміналістики та судової експертології навчально-наукового інституту № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ Міністерства внутрішніх справ України, д.ю.н., професор Гусева Влада Олександрівна.

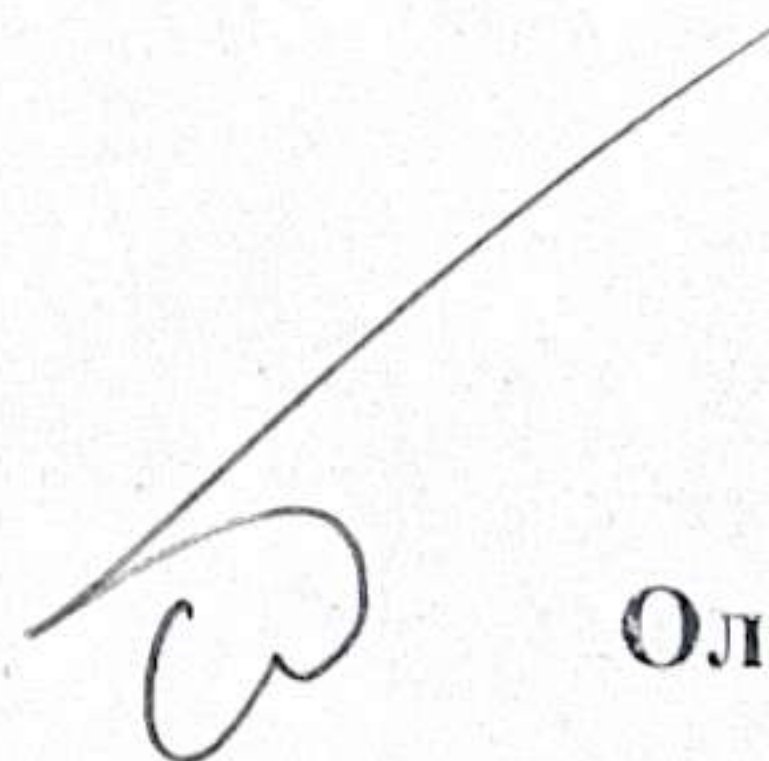
Опонент: професор кафедри кримінального процесу та криміналістики Одеського державного університету внутрішніх справ Міністерства внутрішніх справ України, к.ю.н., професор Янковий Микола Олександрович.

Рецензент: завідувач кафедри кримінального процесу Національного університету «Одеська юридична академія», д.ю.н., професор Торбас Олександр Олександрович;

Рецензент: доцент кафедри кримінального процесу Національного університету «Одеська юридична академія», к.ю.н., доцент Завтур Віктор Андрійович.

Результати голосування присутніх на засіданні докторів та кандидатів наук за профілем поданої на розгляд дисертації: за – 14; проти – немає; утримались – немає; науковий керівник участі у голосуванні не приймав.

Головуючий на засіданні,
завідувач кафедри кримінального
процесу
Національного університету
«Одеська юридична академія»,
доктор юридичних наук, професор

Олександр ТОРБАС